

Sygn. akt VI Ka 574/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Adam Bednarczyk

SO Jacek Matusik (spr.)

protokolant – Paulina Goździk

przy udziale prokuratora Grażyny Maleszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r.

sprawy S. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W.

z dnia 26 lutego 2014 r. sygn. akt IV K 1251/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w W..

Sygn. akt: VI Ka 574/14

UZASADNIENIE

S. W. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Do aktu oskarżenia prokurator dołączył, uzgodniony z oskarżonym, wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkody.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W., wydanym na posiedzeniu, wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt: IV K 1251/13 uwzględnił wniosek prokuratora i uznał S. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu obrazę przepisów prawa procesowego poprzez nie zamieszczenie w opisie czynu dokładnego jego określenia – brak wskazania, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu o brakujące znamię przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., to jest wskazanie, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niezależnie od zarzutu podniesionego w apelacji prokuratora, stwierdzić należy, iż zaskarżony wyrok dotknięty jest uchybieniem, które w myśl art. 440 k.p.k., podlegało uwzględnieniu z urzędu i skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wskazać mianowicie należy, iż wydanie na posiedzeniu wyroku uwzględniającego wniosek złożony przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. uzależnione jest od zgodnego stanowiska stron (oskarżony, prokurator) istniejącego w chwili wydawania wyroku. Nie budzi również wątpliwości, że jeśli po formalnym zaakceptowaniu propozycji prokuratora oskarżony uzna, iż skazanie bez rozprawy byłoby dla niego niekorzystne, może cofnąć wyrażoną wcześniej zgodę, przy czym może to uczynić najpóźniej do wydania przez sąd wyroku skazującego na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k. (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., sygn. akt II KK 125/10). W takim wypadku z przyczyn oczywistych, Sąd wniosku uwzględnić nie może i winien skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych – art. 343 § 7 k.p.k.

W realiach niniejszej sprawy, Sądowi Rejonowemu wydającemu zaskarżony wyrok umknął fakt, iż oskarżony zmienił swoje stanowisko w przedmiocie wniosku złożonego przez prokuratora, co wynika z treści jego pisma (k.87), które wpłynęło do Sądu w dniu 06.11.2013 roku, a więc jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyroku. W piśmie tym oskarżony wniósł o wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co jednoznacznie jest z tym, że cofnął on zgodę na wydanie wyroku zawnioskowanego przez prokuratora. W związku z takim stanowiskiem oskarżonego Sąd Rejonowy, nie mógł wydać na posiedzeniu wyroku uwzględniającego wniosek prokuratora, winien więc był skierować sprawę do rozpoznania na rozprawie, czego jednak nie uczynił.

Reasumując, wobec powyższego zaskarżony wyrok został wydany z oczywistą obrazą przepisów prawa procesowego – art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., art. 343 § 7 k.p.k. oraz art. 95 k.p.k., która niewątpliwie mogła mieć wpływ na jego treść, a uchybienie to podlegało uwzględnieniu z urzędu zgodnie z treścią art. 440 k.p.k.

Odnosząc się na koniec do zarzutu podniesionego w apelacji stwierdzić należy, iż rację ma prokurator, iż opis czynu przypisanego oskarżonemu nie zawiera wszystkich ustawowych znamion przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. (brak ustalenia, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), przy czym podkreślić należy, iż Sąd I instancji powielił w tym zakresie błąd prokuratora, który wadliwie skonstruował zarzut aktu oskarżenia. Dlatego też przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w przypadku uznania winy oskarżonego winien pamiętać, by opis czynu przypisanego oskarżonemu zawierał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa określonego w zastosowanym przepisie prawa materialnego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.